

Ballada egy fehér emberről

Gál László

ma már a Vénusz tegnap a Hold
be jó is élni szép neonkorunkban
s a barlangomban puha kényelem
egy gomb a Hang s a Szem a másik
illatos kávét főzök Braziliából
a rádióm római muzsikát játszik
be szép is élni jó neonkorunkban
a szó tetté vált és fenséggé az Ember
szorongó szívem teli szeretettel
és hű sorsomhoz im zsoldárt rajongok:

hogyan élek imé harsány századunkban
s emberként élek nem mint őseim
szigorú fák tetején félő csupaszon
dideregve az ostoba haláltól
s az ostoba társak bunkója is
csak mese immár mért emberekké váltunk
világúr hódító dús Emberekké

és jó most élni bölcs neonkorunkban
és zsoldárt szólni hálás éneket
hogyan élek imé tűz ég s jó meleg a kályha
s piros lé rotyog a bőséges fazékban
új Ember az embert meg nem eszi többé
áldott légy papucs-Sors világos korunk
s te szépen szóló jóságos zene
s te meghódított békekék Egünk

Lumumbát agyonverték
láttam hogy ütök itt itt a szobámban
a távolbalátón (ó! fenséges Korom!)
haját rángatták rúgták leteperték
be jó is élni szép neonkorunkban
s Emberként élni büszke gondolat
vagy Hasznót számolni páncélszobák mélyén
ennyi a kaucsuk a gyémánt a Lumumba

igen az ember csak ennyi és profit
és Auschwitz és Eichmann és Csombe
és akik küldték és bunkót faragtak
(fehér nászt Néked hatalmas Királyom!)
ó! tárjátok szélesre a templomajtókat
égjenek a füstös mécsesek és a szívek
de ne szóljon a rádió és a büszke hajósok
térjenek vissza a Vénuszi Útról
vissza a fára vissza vissza

meghalt egy fehér fekete ember
az Egyesült Nemzetek szomorú szép fia
Patrice Lumumba



Testamentum

Gál László

most temesetek
míg tudok sírni nevetni énekelni
szeretni és gyűlölni is
most temesetek és nem amikor már kihültem

oly ostoba
minden gyászbeszéd a süket halottnak
és a virág be kár hogy levágják
vagy a hideg koszorú
oly ostoba

még élve élek
hát most sirassatok amíg
magam is sírok olesó könnyeken
és gyászolom a gyatra gyászolókat
és irigylem

hogy ők sietnek
pohár sörre forró húslevesre
zsíros falatra kövér ölelésre
s közben szuszogják:
szegény!

most temesetek
amíg sziszegve szívom szép szavát
szónokomnak aki földicsér
s amíg tudom, hogy tudnám sokkal szebben
őt magát temetni

akkor már késő
s üres koporsó ugyan kire hallgat
mert nem leszek ott s nem én leszek
akit temetnek

Vers az utcámról

Gál László

kertészollóra fejszeélre
szegény kopott fák mire várnak
fojtogatják a szürke házak
(szennyes szatócs szín szűk szabály)
s a szűk utcán szellő se rebben
szegény kopott fák tavaszt várnak
de hová vezetnek a szürke utcák
s miért reszket ha drótja rezzen
a tétova hajnali világra
a csúfolódó neonlámpa?

én te ő és a szürke házak
eljön eljön az utca értünk
tegnap még döngölték a földjét
s forró aszfaltként hullt a vérünk
mit láttatok ti szürke házak
hús hályog hullt a szemetekre
s parittyás kölykök kiütötték

mégis az utcák hová vezetnek
s a háza kélnek és szeretnek
s mondanám testvér: jöjj ebédre
d emi lesz este veled és velem
antenna csápok a vén háztetőn
éhes négergyerek ül a tükrömön
tükröm csodatükröm hol késik a csoda?

ám az utcák vajon hová vezetnek
s mi az értelme ha nem és igen
s az értelmesben van-e értelem
s az ember-ember és ez mit jelent
véges szűk utcát vagy a végtelen
egy-két-tizenöt új úrt a világban
s Eichmann talán igaz ember
hiszen ölt miként írva vagyon

és ezek az utcák ezek a vén utcák
hályogos szemükkel ezek a vén házak
szenteket is láttak ördögöt is láttak
kapuikon kóbor koboldok kopogtak
függönyeik mögött asztalt táncoltattak
és ezek az utcák jaj! ezek az utcák
vályogból születtek betonban pusztulnak
örök örökségül ígygen megmaradnak

temetőt ébresztek az én szűk utcámban
mohalepte márványt síkosra síkáltam
összetört köveit viselem most ékül
egykor belevésték: örökös emlékül
eddig tart az örök s immár örök vége
békétlen világban

s ebben az utcában
gyógyszálló-temető egymással szemeznek
nyáron a nagy kertben együtt énekelnek
halottak és élők sósmandulát esznek
vén sorsjegyárustól jószerencsét vesznek
részeg pohár koccan a csorba poháron
fehér dallam zihál a vak kápolnára
de

az utcák az utcták hová is vezetnek
szegény hosszú utca szegény szűkös élet
s mire benn a versek mire a regények
állj állj öreg utca ülj le és pihenjél
holnap tavasz lesz a traktor már köhéccsel
holnap fölszántjuk a temetőket

